

Condamnat pentru vecie

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

- Alerg ades printre secunde,
Ca un hoinar cu umbra sa,
Și niciun loc nu mă ascunde
Atunci când vreau să stau cu ea.

Azi, simt că depărtarea doare,
Dar nu puteam să bănuiesc
Că fără tine ceva moare
Din mine, chiar dacă trăiesc.

Sunt condamnat pentru vecie
Să port cu mine umbra ta,
Eu o slujesc cu vrednicie,
Poate-ntr-o zi vei fi a mea.

- Când plâng, n-o fac din vanitate,
E-un fel al meu inconștient
De-a protesta pentru dreptate,
M-aș mulțumi cu un procent

Dacă destinul m-ar convinge
Că undeva, pe-un alt pământ,
Când fruntea ta o voi atinge
Ai să mă-nchizi într-un cuvânt

Ce-ți va rămâne-n veci în minte...
Ești condamnat să mă rostești,
Și-atunci o să-ți aduci aminte
Că eu sunt cartea cu povești.

Ioan Grigoraș & Liliana Trif